

Arrest

nr. 132 943 van 10 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2014 om 7 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn.

Blijkens de bestreden beslissing werd de verzoekende partij teruggestuurd op 21 februari 2014 naar Albanië.

Op 3 november 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing.

Eveneens op 3 november 2014 nam de verwerende partij een inreisverbod van twee jaar ten aanzien van de verzoekende partij.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. Het betreft in casu een eerste bevel en de huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de verzoekende partij vastgehouden wordt met het oog op verwijdering op 10 november 2014 om 9.05 uur. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2. De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

De verzoekende partij stipt aan dat haar de mogelijkheid niet wordt gegeven om vrijwillig terug te keren en wordt haar geen termijn verleend, terwijl de ratio legis van de terugkeerrichtlijn is dat steeds voorrang dient te worden gegeven aan vrijwillige terugkeer.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de voorwaarde van een uiteenzetting van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel enigszins verwacht met de uiteenzetting van een ernstig middel. Op geen enkele wijze geeft de verzoekende partij aan welk nadeel zij hieruit ondervindt. Het staat vast dat de verzoekende partij dient terug te keren, hetzij gedwongen, hetzij vrijwillig. De verzoekende partij zet op geen enkele wijze uiteen waarom de gedwongen repatriëring nadeliger zou zijn, dan een vrijwillige terugkeer, of zelfs überhaupt een nadeel zou teweegbrengen voor haar. Tevens zet zij evenmin uiteen dat zo er al een nadeel zou zijn, hetgeen zij op geen enkele wijze uiteenzet, zulks voor haar een onherstelbaar nadeel uitmaakt. Dezelfde vaststelling geldt voor het gegeven dat haar geen termijn voor

terugkeer wordt gegeven. De verzoekende partij zet niet uiteen welk nadeel hieruit zou voortvloeien voor haar en in welke mate dit onherstelbaar zou zijn.

Verder stelt zij dat zij geschonden wordt in haar subjectief recht om zich gedurende drie maanden vrij in de Schengenzone te begeven, overeenkomstig artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

In casu vermeldt de bestreden beslissing artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet als rechtsgrond waarin wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij die is vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op geen enkele wijze het bewijs levert dat hij de maximale duur niet heeft overschreden. Aldus kan niet anders worden vastgesteld dat het nadeel dat de verzoekende partij dreigt te ondervinden niet het gevolg is van de bestreden beslissing, maar wel van het eigengereid handelen van de verzoekende partij, met name dat zij geen enkele moeite heeft ondernomen om te bewijzen dat die termijn niet verstreken was. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij dit niet kan bewijzen, kan enkel maar vastgesteld worden dat zulks dan weer het gevolg is van het feit dat zij nagelaten heeft een aankomstverklaring te doen bij binnenkomst. Nogmaals blijkt dat het nadeel dat zij nu dreigt te ondervinden aan haar eigen toedoen te wijten is. De schorsingsprocedure is gericht op de bescherming van de rechtsonderhorige die, bij ontstentenis van een schorsingsmogelijkheid, lijdzaam de gevolgen van de uitvoering van een bestuurshandeling zou moeten ondergaan. Het is niet bedoeld om de nadelen te verijdelen die de betrokkene zelf gemakkelijk zou kunnen ongedaan maken. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat het nadeel rechtsreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU